
MUŠKETÝŘI IIII
SHLEDÁNÍ
Joe Garcia

MUŠKETÝŘI III: SHLEDÁNÍ
Copyright © Joe Garcia, 2026
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo
Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-483-7 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-484-4 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-485-1 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Rok 2198 se s nikým nemazlil. Prach chutnal po mědi a starém strachu. New York byl hřbitov z oceli. Nad ruinami se tyčil jediný monolit. Obrovský černý mrakodrap. Sídlo Starce. Muže ve vyživující bublině, co žil věčně a vlastnil všechno. I životy lidí na celém světě.

Kdysi tu býval Manhattan. Město světel, reklamy a nekonečného hluku. Teď z něj zůstaly jen kostry mrakodrapů trčící z moře trosek jako zlomené zuby mrtvého obra.

Nad městem visela trvalá vrstva tmavých mraků. Slunce už téměř nebylo vidět. Jen občas pronikl skrz špinavý příkrov oblohy bledý paprsek světla, aby odhalil další kus zpustošeného světa. V dálce se rýsovaly zbytky mostů, jejichž konstrukce se ztrácely v mlze a kouři. Tam, kde kdysi tekla řeka Hudson, se nyní rozlévaly kalné laguny plné chemického odpadu.

Ze země místy stoupala pára z popraskaných potrubí starých více než století. Celé čtvrti byly pohřbené pod nánosy suti a rezivějících vraků vozidel, jejichž značky už dávno nikdo neznal.

Vysoko nad ruinami se vznášely hlídkové drony. Jejich reflektory pravidelně pročesávaly trosky jako oči predátora hledajícího kořist. Každých několik minut se ozvalo mechanické hučení motorů nebo vzdálený výstřel energetické pušky. Nikdo se neptal proč. V tomhle světě lidé mizeli každý den.

„Kurva, raději chcípnout než tohle," štěkl Ryan Mercer a plivnul na špinavou zem. Odsunul další kus zborceného betonu. Prsty měl rozedrané do krve.

V roce 2090 byli zneužití vládou USA k misi bez návratu pod krycím názvem Mušketýři. Zneužili je. A osud je vyvrhl prostřednictvím stroje času až sem. Do téhle noční můry.

„Už drž hubu, Ryane," zamumlal Jack Donovan.

Jack se sotva držel na nohou. Abstinenční příznak jím cloumal jako elektrický proud. Hledal pohledem cokoli, co by vzdáleně připomínalo alkohol. Marně. Jen pot, špína a olej.

„Držte huby oba! Zbytečně na sebe upozorňujete, volové," zasyčel kapitán Ethan Cole.

Jeho hlas měl stále váhu. I v tomhle pekle. Všichni tři nyní táhli těžký ocelový nosník. Kolem nich kroužili roboti. Kovoví bachaři s chladnýma optickýma očima. Každý náznak odporu trestali ranou proudem. Nebo smrtí.

„Kde je Gabriel?" zeptal se náhle Jack. Zastavil se. Otřel si čelo špinavým rukávem.

Ethan se rozhlédl.

Kněz Gabriel Walsh chyběl. Byl z nich fyzicky nejslabší. Víra ho držela nad vodou, ale tělo selhávalo. Na tomhle pracovišti to znamenalo jediné. Rozsudek smrti.

„Kurva," ulevil si Ryan. „Ten svatoušek to snad zabalil," nervózně se rozhlížel kolem sebe.

Přestože se mušketýři neustále hádali, hluboce se respektovali a byli kdykoliv připraveni jeden za druhého položit třeba i život.

„Co můžeš vědět," odsekl Ethan. „Musíme ho najít. Hned."

„Jak, drahý chlapče, ho chceš v téhle magořině hledat?" nechápal Jack. „Ty plechovky nás rozstřílí."

Ethan se podíval na oblohu. Slunce zapadalo za černý mrakodrap. Nastával ten správný čas.

„Za deset minut se budou dobíjet," řekl Ethan tiše. „Roboti se stahují k dokům. Budeme mít přesně pět minut, než najedou na záložní zdroje."

„To je sebevražda, vole!" namítl Jack.

„Přece ho tady nenecháme zemřít," podíval se na něj znepokojeně Ethan.

„To je fakt. Raději bych nechal chcípnout toho našeho ochlastu než černoprdelníka," uchechtl se Ryan.

„Ty jsi pičus a vždycky jim zůstaneš," štěkl Jack. Vydali se hledat kněze Gabriela.

Stíny se prodloužily. Zvuk těžkých mechanických kroků utichl. Roboti ztuhli v řadách u nabíjecích panelů. Jejich červené oči pohasly na tlumenou oranžovou.

„Teď," sykl Ethan.

Tři stíny vyrazily vpřed. Běželi skrze labyrint trosek. Cesta vedla k ubikacím. Tam končili ti, co už nemohli.

Krajina kolem nich připomínala noční můru dávno mrtvého světa. Hromady rozdrceného betonu vytvářely kaňony, ve kterých se držela vlhká mlha smíchaná s průmyslovým kouřem. Z rezivějících konstrukcí trčely pokroucené nosníky jako žebra obrovských kostlivců pohřbených pod městem. Každý krok zvedal obláček jemného šedého prachu, který se líně vznášel ve vzduchu a usazoval se na oblečení i ve vlasech.

Nad ruinami panovalo podivné šero. Nebyla noc, ale ani den. Hustá vrstva toxických mraků zakrývala oblohu už celé generace. Jen občas se mezi nimi otevřela trhlina a na několik vteřin propustila bledé světlo, které proměnilo trosky v moře ostrých stínů. Pak se mraky zase uzavřely a svět se ponořil zpět do šedivého příšeří.

Po levé straně míjeli zbytky starého mrakodrapu. Polovina budovy byla pryč, jako by ji ukousl nějaký gigantický predátor. Ve zbylých patrech se ve větru pohupovaly cáry kovových panelů. Při každém poryvu vydávaly skřípavý zvuk připomínající nářek. Ryan ten zvuk nesnášel. Připomínal mu hlasy lidí, kteří zde zemřeli.

Mezi troskami se válely pozůstatky minulosti. Rozbité obrazovky reklamních panelů. Kusy plastu, které přežily více než století rozkladu. Občas zahlédli zašlý nápis nebo část loga firmy, která kdysi ovládala svět, než ji pohltila válka, hlad a chaos.

Někde v dálce zahřmělo. Nebyla to bouřka. Atmosférické filtry umístěné na Starcově věži právě vypouštěly další dávku odpadu do ovzduší. Temná oblaka nad městem se na okamžik zbarvila do nazelenalých odstínů.

Vysoko nad nimi proletěl hlídkový dron. Jeho reflektor přejel po troskách jako světelný nůž. Všichni tři okamžitě ztuhli. Přitiskli se k hromadě rozpadlého betonu a ani nedýchali. Ozývalo se jen tiché bzučení motorů. Paprsek světla několik vteřin pročesával okolí, pak se stočil jiným směrem a zmizel za ruinami.

Ethan se pomalu narovnal. Před nimi se konečně objevily ubikace.

Nebyla to budova v pravém slova smyslu. Spíš obrovská skládka obehnaná vysokým plotem z rezavého kovu. Desítky kontejnerů byly naskládány jeden na druhý a propojeny lávkami, potrubím a provizorními schodišti. Ve stěnách svítila slabá žlutá světla. Vypadala jako oči umírajícího zvířete.

Mezi kontejnery se pohybovaly shrbené postavy. Muži a ženy v otrhaných kombinézách. Někteří sotva chodili. Jiní jen seděli ve špíně a bez výrazu hleděli do prázdna. Nikdo nemluvil. V tomhle světě byla naděje luxusem, který si většina lidí nemohla dovolit.

Za ubikacemi se v dálce zvedala silueta Starcovy věže.

Byla tak vysoká, že její vrchol mizel v oblacích. Černý monolit dominoval horizontu jako temný bůh dohlížející na své otroky. Na jeho stěnách

pulzovaly tisíce světel a mezi nimi se občas objevily obrovské holografické obrazce. Vypadaly jako runy vytesané do samotné oblohy.

Ryan zvedl oči k věži a pocítil známý tlak v hrudi. Kamkoli se člověk podíval, vždycky ji viděl. Nikdo před ní nemohl utéct. Nikdo se před ní nemohl schovat.

A pokud byl Gabriel opravdu tady, pak jim zbývalo jen velmi málo času.

„Jestli je v pánu, beru si jeho boty," funěl Ryan.

„Zavři držku, Ryane," zavrčel Jack. „Nemáš v sobě kouska cti."

„Čest mi nezahojí puchýře z těch mých roztrhaných bot, ty ochlasto."

„Proboha, můžete jednou pro vždy držet zobáky!" utnul je Ethan.

Zastavili se za rohem zničené betonové zdi. Před nimi byla otevřená plocha před ubikacemi. Na zemi tam ležela hromada hadrů. Ne, nebyla to hromada. Byl to člověk.

Nikdo z nich se několik vteřin nepohnul.

Vítr líně přejel přes prázdné prostranství a zvedl drobné chuchvalce prachu. Ty se kutálely mezi kusy betonu a rezavými plechy jako vysušené keře z dávných pouští. Otevřená plocha kdysi nejspíš bývala náměstím nebo parkovištěm. Teď z ní zbyl jen popraskaný povrch plný děr, ze kterých vyrůstaly podivné šedé lišejníky schopné přežít i v jedovaté půdě.

Kolem dokola se tyčily ruiny budov. Černé siluety bez oken připomínaly obrovské hrobky. Některé byly nakloněné pod podivnými úhly, jako by je stačilo lehce postrčit a zřítily by se k zemi. Ve vyšších patrech se občas zaleskl kus skla nebo kovu, když na něj dopadl odraz světla z některého vzdáleného reflektoru.

Nad celou oblastí viselo tíživé ticho.

Slabé světlo několika lamp dopadalo na postavu ležící uprostřed prostranství. Vypadala bezmocně. Nepřirozeně nehybně. Roztrhaný plášť se ve větru sotva pohnul. Jedna ruka ležela natažená do strany. Prsty měl zabořené do prachu, jako by se ještě před chvílí snažil někam doplazit. Kůže na ruce byla šedá a napjatá přes vystouplé kosti.

Ethanovi se sevřel žaludek. Tohle místo znal až příliš dobře. Takto končili lidé, kteří přestali být užiteční. Nezastřelili je hned. To by bylo příliš milosrdné. Nechali je před ubikacemi jako varování ostatním. Jako připomínku toho, co čeká každého, kdo zeslábne, onemocní nebo se vzepře. Někde v dálce zaskřípal kov.

Jack sebou trhl a instinktivně sáhl po zbrani, kterou už dávno neměl. Ryan opatrně vykoukl za zdi. Studený pot mu stékal po zádech. Celé prostranství působilo až nepřirozeně prázdně. Jako by samo město zadržovalo dech. Jako by čekalo na něco, co mělo přijít.

Pak se ležící postava nepatrně pohnula. Prsty se zachvěly. A Ethanovi se na okamžik zastavilo srdce.

„Gabriel," vydechl Jack.

Kněz ležel na břiše. Jeho hubené tělo se už ani nehnulo.

V tom se však stalo něco špatného. Jeden z robotů se pohnul. Nebyl v nabíjecím doku. Šlo o těžký strážní model. Červené oko mu divoce blikalo. Zaregistroval ležící tělo.

Pravidlo Starce bylo jasné. Kdo neleze, nežije. Kdo leží na zemi bezvládně, je eliminován. Žádná zbytečná ústa ke krmení.

Robot zvedl masivní paži. Hlaveň integrované zbraně začala bzučet. Energetický článek se nabíjel. Namířil zdálky přímo na Gabrielovu hlavu.

„Ne!" vykřikl Jack a chtěl vyrazit.

Ethan ho popadl za rameno a strhl zpět.

„Pust mě! On ho zabije!“

„Je to moc daleko, Jacku! Nestihneš to!“

Zbraň robota zářila jasným modrým světlem. Kněz Gabriel Walsh byl sekundu od smrti, když náhle svět zmodral. Ale ne výstřelem z robota.

Vzduch nad nimi těžce zavibroval. Nízký, pulzující zvuk otřásl zemí. Prach na zemi začal tančit.

„Co to kurva je?“ zařval Ryan.

Z mraků se vynořilo monstrum. Obrovská, tmavá mateřská loď. Tvar měla jako useknutý disk. Kolem ní kroužily desítky menších plavidel. Žádné motory. Žádný kouř. Jen čistá, děsivá gravitace.

„UFO,“ vydechl Jack.

Nikdo mu neodpověděl. Všichni tři jen zírali vzhůru. Temná masa se pomalu sunula oblohou a zakrývala vše, co ještě připomínalo denní světlo. Mraky kolem jejího trupu se vlnily a trhaly, jako by samotný vzduch nedokázal snést její přítomnost. Obrovský stín se rozlil přes ruiny města a pohltil celé bloky zničených budov. Teplota citelně klesla.

Nad New Yorkem zavládlo podivné ticho.

Dokonce i vítr jako by ustal. Hučení továren v dálce náhle zaniklo pod hlubokým, téměř neslyšitelným duněním. Nebyl to zvuk v pravém slova smyslu. Spíš vibrace, kterou cítili v kostech, v zubech i v hrudi. Ryan měl pocit, jako by mu někdo položil na ramena neviditelnou váhu.

Mateřská loď byla nepředstavitelně velká.

Její spodní část pokrývaly tisíce geometrických struktur připomínajících černé krystaly. Žádná okna. Žádná světla. Žádné známky života. Jen dokonale hladké plochy, které pohlcovaly světlo okolního světa. Vypadala spíš jako kus vesmíru vyrvaný z temnoty mezi hvězdami než jako stroj.

Menší plavidla kolem ní létala v přesných formacích.

Nepůsobila jako samostatné stroje. Připomínala spíš roj dravého hmyzu obíhající kolem královny. Pohybovala se naprosto tiše. Měnila směr bez jakéhokoli zrychlení. Zastavovala uprostřed letu a okamžitě vyrazila jinam. Fyzikální zákony, které Mušketýři znali, jako by pro ně neplatily.

Po celém pracovním táboře se začali lidé zastavovat. Otroci vycházeli z ubikací. Někteří klečeli. Jiní jen bezmocně zírali k obloze. Roboti nevypadali připraveně. Jejich optické senzory se rychle otáčely. Antény vysílaly nouzové signály. Několik strojů namířilo zbraně vzhůru, ale nepůsobily sebejistě. Poprvé za dlouhá desetiletí se zdálo, že stroje nevědí, co dělat.

Z menšího plavidla, které kleslo těsně nad ubikace, vyšlehl paprsek. Nebyl to oheň. Byl to zelený laser. Široký, intenzivní proud světla. Jeho záře ozářila celé prostranství. Trosky budov se zbarvily do smaragdových odstínů. Stíny zmizely. Každá prasklina v betonu, každá kapka vody, každý kus rezavého kovu se na okamžik rozzářil pod nepřirozeným světlem.

Paprsek zasáhl strážního robota přesně ve chvíli, kdy měl vystřelit na kněze. Bzučení zbraně ustalo. Červené oko robota okamžitě zhaslo. Celý ten tunový kolos zešedivěl a ztuhl. Jako by ho někdo proměnil v kámen.

Nejen on.

Všechny stroje v okolí, celé nabíjecí doky, prostě zhasly. Ozvalo se kovové zadunění. Jeden robot se převrátil na bok. Další zůstal stát s napůl zvednutou paží.

Vysokozdvižné manipulátory zamrzly uprostřed pohybu. Dopravní pásy se zastavily. Reflektory pohasly. Obrazovky monitorů zčernaly. Dokonce i vzdálené tovární komplexy na horizontu začaly jeden po druhém ztrácet světla.

Jako když někdo sfoukne tisíce svíček.

Během několika sekund se celý sektor ponořil do nezvyklé temnoty. Zmizelo neustálé hučení motorů. Zmizelo bzučení transformátorů. Zmizely mechanické rozkazy. Po více než století vlády strojů nastalo něco, co nikdo nepamatoval.

Ticho.

Skutečné ticho. Tak hluboké, až z něj běhal mráz po zádech. Ethan pomalu zvedl hlavu k nehybnému plavidlu nad nimi. Zelené světlo stále pulsovalo mezi mraky. A poprvé od chvíle, kdy je čas vyplivl do roku 2198, pocítil něco, co už dávno považoval za mrtvé.

Naději.

Ale zároveň i strach.

Protože cokoli dokázalo jediným paprskem vypnout celou armádu Starcových strojů, mohlo být mnohem nebezpečnější než všechno, čemu dosud čelili.

„Oni je vypli," řekl Ethan. Okamžitě pochopil šanci. „Pohyb! Utíkáme pro Gabriela!"

Vyrazili z úkrytu. Doběhli ke knězi. Robot nad ním stál jako nehybná socha.

Ethan klekl ke Gabrielovi. Otočil ho na záda. Kněz žil. Slabě dýchal, oči měl zavřené, rty popraskané.

„Gábi, slyšíš mě?" třásl jím Jack.

„Musíme ho odnést," nařídil Ethan. „Chyť ho za nohy."

Z lodi nad nimi začaly padat stíny. Výsadkáři. Měli velké, lysé hlavy. Obrovské černé oči bez bělma. Šediváci.

„Mimozemšťané," hlesl Ryan. „Kurva. To nám chybělo."

„Ale zachránili, Gabrielovi život, vole," řekl Jack. To byla pravda, na to nemohl nic říct.

Kolem nich vypuklo peklo. Šediváci neměli zájem o roboty. Šli po lidech. Zajatci z ubikací začali v panice vybíhat ven. Šediváci je chytali. Používali sítě ze světla.

Kolem nich probíhala polonahá žena. V očích měla čisté šílenství.

„Utíkejte!" křikla na Mušketýry. „Utíkejte, vy idioti!"

„Co chtějí?" křičel za ní Ryan.

„Žerou nás! Žerou naše žlázy! Berou si je z těla zaživa!" zaječela, než ji zasáhl modrý výboj a složil ji k zemi.

„Slyšels to?" vyvalil oči Ryan. „Žlázy! Jdou nám po krku! Do piče, to už snad není možné. Co je to za zkurvený život!"

„Do úkrytu!" zavelel Ethan. „Do té díry pod zdí!"

Odnesli bezvládného Gabriela do stínu zřícené budovy. Nad nimi se snášela jedna z menších kosmických lodí. Přistála jen třicet metrů od nich. Její rampa se spustila. Uvnitř blikala fialová světla.

Ethan sledoval loď. Pak se podíval na Gabriela. Kněz potřeboval lékařskou pomoc. Tady na Zemi, v tomhle věku, neměli šanci. Byli chyceni mezi Starcem, roboty a vesmírnými kanibaly.

„Napadlo tě to samé co mě, kapitáne?" zeptal se Ryan. V očích mu plál šílený svit.

„Vlezeme do té jejich lodi," řekl Ethan pevně.

„Ty ses posral," namítl Jack. „Vždyť ta ženská říkala…"

„Ta ženská je mrtvá, vole,“ přerušil ho Ryan. „Tady nemáme nic. Tam je loď. Lodě létají. A já chci odsud pryč. Když se ti tu líbí, tak si tu zůstaň a dobrovolně nabídni těm šedivým zrůdám svoje žlázy.“

„Gabriel to nepřežije, pokud tu budete řešit pičoviny,“ zvolal Ethan. „Musíme zariskovat. Jacku, ber jeho nohy. Ryane, kryj nám záda.“

Plížili se k rampě. Šediváci venku měli plné ruce práce s chytáním ječících otroků. Nikdo nečekal, že by někdo dobrovolně lezl dovnitř jejich lodě. U vstupu stál jeden šedivák. Hlídal. V ruce držel tu podivnou laserovou zbraň. Byl malý, ale vypadal nebezpečně.

„Já ho sundám,“ šeptal Ryan.

„Ty tak někoho sundáš, pitomče,“ sykl Jack.

„Žádný hluk,“ varoval Ethan.

Ryan se protáhl kolem hydraulického pístu rampy. Byl rychlý jako za starých časů. Šedivák se začal otáčet. Zaregistroval pohyb.

Nestačil však vykřiknout. Ryan mu skočil na záda. Rukama mu chytil tu velkou, křehkou hlavu. Křupnutí praskajícího krku znělo v tichu lodi hrozivě.

Tělo mimozemšťana padlo na kovovou podlahu jako pytel rosolu.

„Sladké sny, ty krpatá zrůdo,“ zasmál se Ryan. Hned mu sebral zbraň. „Hezká hračka.“

„Dovnitř, dělejte!“ pobízel je Ethan.

Zatáhli Gabriela dovnitř. Interiér lodi byl organický. Stěny vypadaly jako z poloprůhledné, teplé hmoty. Všechno pulzovalo slabým světlem.

„Fuj, to je hnus,“ ulevil si Jack. „Smrdí to tu jako v rybárně.“

„Zavři hubu a hlídej dveře," odsekl Ryan. „Kapitáne, koukej na to kormidlo."

Ethan skočil do pilotního křesla. Bylo příliš malé. Musel se do něj doslova vtlačit. Před ním nebyly žádné páky. Žádný volant. Jen polokoule z tekutého skla a uvnitř ní plavala světla.

„Jak se to ovládá?" ptal se Jack. Položil Gabriela na zem.

„Zkouším to," potil se Ethan. Strčil ruce do té skleněné hmoty. Chladila. Byla to mentální rozhraní. V hlavě se mu okamžitě spustil kolotoč cizích symbolů.

Loď sebou trhla. Ozval se hluboký tón.

„Ty debile, padáme!" zařval Ryan.

„Nepadáme, ty chytráku, startuju!" křičel Ethan.

„Startuješ? Vždyť letíme pozpátku!" řval Jack. Podíval se z průzoru. Zem se sice vzdalovala, ale loď rotovala kolem své osy jako splašená káča.

„Držte se!" varoval Ethan. Soustředil se. Snažil se symbolem v mysli vnutit směr. Vpřed. Nahoru. Pryč od téhle prokleté planety.

„To jsi do prdele pilot?" ječel Ryan. Držel se stěny, která pod jeho prsty měkla. „Vždyť nás zabiješ dřív než ti šedí zmetci!"

„Můžeš si to zkusit, Mercere!" vyštěkl Ethan. „Ukaž, co umíš kromě nadávání!"

„Já aspoň nebleju jako Donovan!"

Jack opravdu právě zvracel. „Drž hubu, Ryane! Kdybych měl v sobě litr rumu, letím líp než tenhle náš slavný kapitán!"

„Jasně, ty starej ožralo! Ty bys nás poslal rovnou do ráje!"

„Už dost!“ zařval Ethan.

Svaly na rukou mu napjaly. Zatlačil do skleněné koule celou svou vůlí. Loď se náhle narovnala. Rotace ustala. Přetížení je zatlačilo do podlahy a uvnitř kokpitu to zahučelo silou tisíce motorů.

Z průzoru zmizely trosky New Yorku. Černý mrakodrap Starce se smrskl do malé tečky. Pak zmizely i mraky. Modrá obloha ztmavla. Zmodrala, zfialověla a nakonec zčernala. Objevily se hvězdy. Ostré, jasné a chladné body.

Byli ve vesmíru.

Loď letěla hladce. Automatické systémy převzaly kontrolu nad kurzem. Země pod nimi byla velká, napůl zničená koule.

„Dokázali jsme to,“ vydechl Jack. Sedl si na bobek ke Gabrielovi.

Kněz otevřel oči. Slabě zašeptal: „Kde… kde to jsme?“

„V černé prdeli, otče,“ odpověděl Ryan. Ale poprvé v hlase neměl vztek. Jen únavu. „Ale v bezpečné prdeli. Letíme ke hvězdám.“

Gabriel se slabě pousmál. „Bůh nás neopustil.“

„To spíš ten kapitánův bláznivej manévr,“ zamumlal Jack. Podíval se na Ethana. „Kam vlastně letíme, Ethane?“

Ethan Cole vytáhl ruce z ovládací hmoty. Otřel si je o kalhoty. Podíval se na nekonečnou černou hloubku před nimi.

„Někam dál,“ řekl Ethan. „Někam, kde není rok 2090 ani 2198. Hledáme nový domov, Mušketýři.“

„Jeden za všechny?“ zkusil Jack staré heslo.

„Všichni za jednoho,“ dokončil Gabriel.

Ryan převrátil oči a raději se podíval z okna. „Doufám, že tam bude aspoň něco pořádného k jídlu.“

Loď zmizela v temnotě vesmíru. Čtyři muži, které čas zradil, konečně našli svou svobodu. Mezi hvězdami.

Druhá kapitola

Vesmír byl nekonečný chlad. Černá prázdnota, kterou proplouvaly miliony hvězd, galaxií a planet. Ukradená loď Šediváků plula mlčenlivým prostorem. Kolem se líně převalovala mračna kosmického prachu. Měla barvu zaschlé krve a neonového plynu. V dálce pulzovala umírající hvězda. Její světlo bylo bledé. Jako tváře čtyř mužů uvnitř plavidla.

V lodi však klid nebyl. Vzduch páchl rybinou a starým potem. Byl těžký. Dusivý.

Stěny koridorů byly potažené vrstvou mastného kondenzátu, který se v matném světle servisních lamp leskl jako sliz. Každý krok doprovázelo tiché mlasknutí podrážek o kovovou podlahu. Ventilace funěla v nepravidelných intervalech a z útrob lodi se ozývalo hluboké dunění reaktorů. Znělo jako vzdálený tlukot srdce nějakého obrovského tvora uvězněného v ocelové kleci.

Kabina byla stísněná.

Za průzorem se rozprostírala pustina. Kosmický prach vytvářel nepravidelné víry, které se ve světle vzdálených hvězd leskly jako jemný popel. Občas kolem lodi prolétl kus kamene. Černý balvan, starý miliardy let. Na okamžik se objevil v zorném poli a vzápětí zmizel v temnotě. Nikde žádný život. Žádný signál. Jen nekonečné ticho prostoru, které se zdálo být tak hluboké, že by dokázalo pohltit i lidské myšlenky.

Nedaleko jejich trasy se vznášela mrtvá planetka. Její povrch byl rozpukaný sítí kaňonů a kráterů. Vypadala jako lebka dávno vyhynulého obra. Bledé světlo umírající hvězdy klouzalo po jejích hranách a vrhalo

dlouhé stíny do bezedných trhlin. Kolem ní poletovaly úlomky hornin a zbytky kdysi většího světa, roztrhaného dávnou katastrofou.

Loď Šediváků mezi tím pokračovala svou cestou. Její trup byl poznamenaný stovkami letů. Škrábance od mikrometeoritů vytvářely na pancíři hustou síť jizev. Když se plavidlo pomalu otáčelo kolem své osy, odráželo světlo hvězdy v krátkých, nemocně nazelenalých záblescích.

Celý ten kout vesmíru působil mrtvě. Jako zapomenuté bojiště bohů. Místo, kam se nikdo nevracel a odkud se málokdo vracel živý. Chlad zde nebyl jen fyzikální vlastností prostoru. Zdál se být součástí samotné reality. Pronikavý. Věčný. Přítomný v každém stínu, v každém záblesku vzdálené hvězdy i v kovových útrobách lodi, která se mezi tím vším prodírala vpřed jako osamělý hmyz bloudící temnotou.

„Umřu. Chci pít," zasténal Jack.

Ležel na organické podlaze. Jazyk měl přilepený na patro. Žízeň mu pálila hrdlo. Hlad mu kroutil vnitřnosti.

„Nefňukej, ty trosko," zavrčel Ryan. „Já bych taky šukal, až bych brečel... a otravuji, vole s tím někoho?"

Ryan seděl opřený o pulzující stěnu. V ruce stále svíral ukradený laserový nástroj. Prsty se mu třásly oslabením. V roce 2090 jedli syntetické steaky. V roce 2198 jedli hmyzí kaši. Teď neměli nic.

„Jsme tu už tři dny," zašeptal kněz Gabriel Walsh.

Gabriel seděl v koutě. Ruce měl sepjaté. Modlil se. Jeho hlas byl sotva slyšitelný. Suché rty mu krvácely.

„Ethane, udělej něco," otočil se Jack k pilotnímu křeslu. „Jsi kapitán."

Ethan Cole neodpověděl. Ruce měl zabořené do skleněné koule. Ovládací hmota byla chladná. Loď letěla setrvačností. Spotřeba energie byla minimální. Ale lidská energie docházela.

„Co tak mám asi dělat, Jacku?" vyjel Ethan náhle. Nervy měl napnuté k prasknutí. „Mám vykouzlit vodu? Nebo upéct prase?"

„Seš kapitán, ne?“ vyštěkl Ryan. „Máš nás dostat domů!“

„Domov neexistuje, Ryane! Země je zničená! Vládne tam chlap v bublině a ufoni tam loví lidi jako králíky!“

„Pořád lepší než zdechnout hlady v nějaké posrané šedivácké lodi,“ odsekl Ryan a plivnul na podlahu. Sliny však neměl. Jen suchou pěnu.

„Přestaňte se hádat,“ prosil Gabriel. „Plýtváte silami. Bůh má plán.“

„Bůh na nás sere, otče,“ zasmál se Ryan divoce. „Tvůj Bůh zůstal v roce 2090.“

Jack se mezitím odplazil k boční stěně. Neměl sílu na hádky. Hledal cokoli. Hledal tajnou skrýš. Šediváci museli něco pít. Museli něco jíst.

Jeho ruka přejížděla po slizkém povrchu. Stěna byla na dotek teplá. Pod prsty ucítil výstupek. Malý, tvrdý uzlík. Nebyl ze skla. Byl z tmavé tkáně.

„Co to je?“ mumlal Jack pro sebe.

„Nesahej na nic, ty idiote,“ varoval ho Ryan.

Jack neposlechl a zatlačil na výstupek.

Cvaklo to.

Ze stěny se vysunula tenká trubice. Na jejím konci byl kulatý otvor. Z otvoru začala líně vytékat tekutina. Byla hustá. Měla tmavě červenou, až fialovou barvu. Páchla po železe a sladkém ovoci.

„Tekutina!“ vykřikl Jack.

Nerozmýšlel se. Hlad a žízeň byly silnější než rozum. Přitiskl ústa přímo k trubici. Začal divoce polykat.

„Jacku, nechlastej to!“ vykřikl Ethan. Vyskočil z křesla.

Bylo pozdě. Jack sál jako smyslů zbavený. Tekutina mu stékala po bradě. Krmil se tou podivnou břečkou.

„Chutná to… skvěle!“ vydechl Jack. Odtáhl se. Obličej měl špinavý od fialového slizu. „Je to sladký. Je to silný.“

Ryan k němu přiskočil. Odsunul ho. „Ustup, ty sobče. Nech mi taky něco.“

Ryan pil rovnou z trubice. Lokal dlouze. Gabriel se znechuceně odvrátil, ale nakonec ho hlad donutil se taky napít. Ethan je sledoval.

Na Jackovi se začala dít změna. Jeho bledá kůže dostala barvu. Oči mu divoce zajiskřily. Narovnal se. Svaly na rukou se mu napjaly. Unavený stařec byl pryč. Stál tu borec v plné síle.

„Pane jo,“ vydechl Jack. „Já… já se cítím neuvěřitelně. Ta únava je pryč. Úplně.“

Ryan se odtrhl od stěny. I on se změnil. Jeho dech byl hluboký. Tváře mu hořely.

„To je jízda. To je lepší než amfetamin. Ethane, zkus to kapitáne. Podívej se, jak i Gabriel pookřál.“

Kněz se skutečně cítil po té úporné dřině na Zemi jako znovuzrozený.

Ethan přistoupil blíž. Podíval se na fialový sliz. Tekutina už přestávala téct. Poslední kapky padaly na podlahu. V hlavě mu sepnula varovná kontrolka. Vzpomněl si na slova prchající ženy v New Yorku.

„Žerou nás! Žerou naše žlázy!“

Ethanovi ztuhla krev v žilách. Podíval se na Jacka. Pak na Ryana.

„Vy hovada,“ sykl Ethan.

„Co je?“ nechápal Ryan. Cítil se skvěle. Měl chuť zlomit ocelovou tyč.

„Co ta ženská říkala na Zemi?“ ptal se Ethan chladným hlasem. „Čím se ti Šediváci živí?“

V kokpitu nastalo ticho. Jack se přestal radovat. Podíval se na své ruce.

„Lidské žlázy,“ řekl Ethan pomalu. „Ta loď je zásobovací. Vy jste pili rozmixované lidské vnitřnosti. Výtažek z lidských žláz.“

Gabriel vytřeštil oči. Jeho tvář zbledla víc než předtím. „Ne. To ne.“

Kněz se zlomil v pase. Padl na kolena. Začal divoce zvracet. Plakal. „Kníže pekel… my jsme kanibalové.“

„Nebuď hysterka, otče,“ zkusil ho uklidnit Ryan. Ale hlas se mu zachvěl. Podíval se na fialovou skvrnu na podlaze. Udělalo se mu taky nevolno.

„Je to síla z našich lidí,“ řekl Jack tiše. Hleděl do prázdna. Síla v jeho těle teď působila jako prokletí. „Jsme kanibalové.“

„Jsme naživu,“ utnul to Ethan. Sám měl hlad, a protože nic jiného nenašel, musel se i on husté tekutiny napít.

„Ale pohodička končí. Koukejte na radar,“ zpozorněl kapitán po chvíli.

Skleněná koule uprostřed kokpitu divoce zrudla.

Vesmírná prázdnota za nimi ožila. Z temnoty se vynořila tři plavidla. Byla to ta samá, která viděli na Zemi. Rychlá. Elegantní. Smrtící. Šediváci letěli hledat svou ukradenou loď. A našli ji.

„Sakra,“ zařval Ryan. Okamžitě zapomněl na lidské žlázy. Jeho silný instinkt převzal kontrolu. „Jdou po nás!“

„Ethane, dělej něco!“ křičel Jack.

Ethan Cole skočil do křesla. Zabořil ruce do skleněné koule. „Snažím se! Ta loď mě neposlouchá!“

První výstřel zasáhl jejich loď do zadní části. Plavidlem to strašně trhlo. Mušketýři popadali na zem. Stěny kolem nich začaly fialově blikat. Ozval se tón, který zněl jako bolestné sténání.

„Štíty jsou na nule!“ hlásil Ethan. „Další zásah nás rozmetá!“

„Zbraně!“ křičel Ryan. „Ta loď musí mít zbraně! Kde jsou?“

„Já nevím!“ řval Ethan. „Všechno jsou to jenom blbý symboly v mý hlavě!“

Ryan se rozhlédl po kokpitu. Na stropě spatřil další organické polokoule. Byly menší. Zářily zeleně.

„Jacku, k těm koulím!“ zavelel Ryan. „To budou palebný posty!“

Jack vyskočil. Síla z lidských žláz v něm stále kolovala. Byl rychlý. Vyskočil k jedné z polokoulí. Strčil do ní obě ruce.

Jeho mysl se propojila se zbraňovým systémem. Před očima se mu zobrazil vnější prostor. Viděl útočící lodě Šediváků. Viděl je jasně.

„Mám to!“ křičel Jack. „Vidím je!“

„Tak střílej, ty ožralo!“ řval Ryan. Sám zabořil ruce do vedlejší koule.

Jack se pokusil o myšlenkový povel. *Pal!*

Z boku jejich lodi vyšlehl zelený laserový paprsek. Minul. Proletěl prázdným vesmírem stovky kilometrů daleko. Šediváci byli moc rychlí. Udělali kličku.

„Míří vedle, kokot!“ nadával Ryan. Sám se pokusil vystřelit. Jeho paprsek škrtl o křídlo jednoho z útočníků. Vyletěly jiskry. Ale loď Šediváka letěla dál.

Bitva se rozpoutala naplno. Bylo to zmatené peklo. Metoda pokus-omyl v přímém přenosu.

Lodě Šediváků kroužily kolem nich jako vosy. Vesmír byl protkáván barevnými čarami. Zelené a modré lasery prořezávaly temnotu.

„Dostali jsme zásah!“ křičel Ethan. Loď se nekontrolovatelně roztočila. „Ztrácím vejšku! Teda… směr!“

Gabriel ležel na podlaze. Držel se kovového výstupku. „Pane, zachraň naše duše.“

„Modli se víc, vole!“ řval Ryan. „Jacku, kryj mi záda! Ten levej se otáčí k útoku!“

Jack se soustředil. Síla v jeho žilách mu dávala ostré reflexy. Představil si trajektorii nepřátelské lodi. Předstřelil. *Teď!*

Zelený paprsek zasáhl prostředního Šediváka přímo do kokpitu. Loď ufonů okamžitě vybuchla. Nebyl to hlučný výbuch. Ve vesmíru není vzduch. Byl to jen tichý, oslnivý záblesk. Ohnivá koule, která se okamžitě smrskla do trosek.

„Mám ho!“ zařval Jack úspěchem. „Slyšíš to, Ryane? Ty hovado jedno. Dostal jsem ho!“

„Neraduj se, blbče!“ odpovídal Ryan. „Ty zbylí dva jsou pěně nasraní!“

Zbylá dvě UFO přešla do agresivního útoku. Spojila se. Letěla těsně vedle sebe. Začala pálit nepřetržitý proud modrého světla.

Střely narážely do trupu Mušketýrů. Uvnitř lodi to praskalo. Organické stěny začaly slzet. Tekla z nich divná, smradlavá míza. Vzduch začal unikat. V uších jim zalehlo.

„Tlak klesá!“ křičel Ethan Cole. „Je konec. Už to neudržím. Lodní jádro kolabuje.“

Zbraně zhasly. Jack i Ryan byli odtrženi od ovládacích koulí. Systém spadl. Byli bezbranní.

Obě UFO se usadili přímo před jejich průzorem. Zpomalili. Jejich zbraně svítily jasným, destrukčním světlem. Připravovali se na finální, smrtící salvu. Mušketýři viděli skrze sklo do jejich kokpitu. Viděli ty velké, černé, nehybné oči. Oči bez lítosti.

„Tak a je to v prdeli,“ zamumlal Jack. „Byla to krátká jízda.“

Ryan Mercer položil svou ukradenou pušku. „Aspoň jsme pár těch zmetků vzali s sebou.“

Gabriel zavřel oči. Ethan pustil ovládací kouli. Čekali na záblesk. Čekali na konec své cesty.

Záblesk nepřišel. Místo toho přišel stín.

Zpoza nedaleké plynové mlhoviny se vyřítilo monstrum. Nebyla to loď. Nebyl to stroj. Byl to obrovský asteroid. Kus skály velký jako menší město. Letěl vesmírem obrovskou rychlostí. Nekontrolovatelný, slepý posel zkázy.

Šediváci byli příliš soustředění na svou kořist. Sledovali zaměřené Mušketýry. Zaregistrovali nebezpečí příliš pozdě.

„Koukejte!“ vykřikl Gabriel.

První loď Šediváků se pokusila o úhybný manévr. Její motory divoce blikly. Pozdě. Asteroid ji zachytil svým okrajem. Skála loď doslova rozmačkala. Plavidlo se proměnilo v prach během sekundy.

Druhá loď Šediváků měla víc času. Pilot se pokusil asteroid objet. Otočil loď kolmo nahoru. Ale rychlost kamene byla šílená. Gravitační vlna a rotující úlomky skály plavidlo zachytily.

Asteroid do ní narazil plnou silou. Loď Šediváka se roztříštila na tisíc kousků. Jako skleněná kulička, do které někdo uhodil kladivem.

Obrovský kus skály pokračoval dál svou cestou. Proletěl jen pár desítek metrů od lodi Mušketýrů. Tlaková vlna s nimi smýkla. Ale trup vydržel.

Pak nastalo ticho. Absolutní, vesmírné ticho.

Nepřátelé byli pryč. Vesmír byl opět prázdný a klidný. Jen pár nových trosek se líně vznášelo v prostoru. Asteroid mizel v dálce. Jako tichý zachránce.

Uvnitř lodi nikdo nemluvil. Mušketýři se sbírali ze země.

„To… to bylo o fous,“ vydechl Jack jako první. Sedl si. Síla ze žláz v něm pomalu vyprchávala. Nastupovala čistá únava.

„Bůh nás zachránil,“ zašeptal Gabriel. Stále měl slzy v očích. „Poslal ten kámen.“

„Možná máš pravdu černoprdelníku,“ připustil Ryan. Sedl si vedle Jacka. „Ale ty žlázy, co jsme žrali, kurva to je hnus. Pořád je mi blbě, i když mi to dalo sílu.“

„Hlavně že žijeme, Ryane,“ řekl Ethan Cole z pilotního křesla.

Zabořil ruce zpět do ovládací hmoty. Loď sice utrpěla škody, ale základní systémy se pomalu restartovaly. Fialové blikání ustalo. Světlo v kokpitu se stabilizovalo. Vzduch přestal unikat. Trhlina v trupu se sama zatáhla. Organická loď se léčila.

„Kam teď, kapitáne?“ zeptal se Jack.

Ethan se podíval na hvězdnou mapu, která se mu rozbalila v mysli. Před nimi byla dlouhá cesta. Nekonečná černá dálnice.

„Někam, kde jsou normální lidi,“ usmál se Ethan unaveně. „Držte se, Mušketýři. Letíme dál.“

Loď tiše zažehla své neviditelné motory. Zamířila hlouběji do neznámého vesmíru. Čtyři muži ze století, které už neexistovalo, měli konečně zase klid. Aspoň pro tuto chvíli.

Třetí kapitola

Vesmír ztichl. Loď se tiše houpala v temnotě. Hvězdy byly daleko. Příliš daleko.

„Co to tam je?“ přimhouřil oči Jack Donovan. Ukázal prstem dopředu.

Ethan Cole zabořil ruce hlouběji do ovládací skleněné hmoty. Cítil, jak loď vibruje. Nebyl to běžný chod motorů. Bylo to napětí. Prostor se před nimi deformoval.

„To se mi nelíbí,“ zasyčel Ryan Mercer. Svíral v ruce ukradenou zbraň. „Vypadá to jako gigantický vír. Jako hnisající rána do vesmíru. Kurva, co to zase je, do prdele! Fakt už mě to nebaví.“

Před nimi se otevírala červí díra. Nebyl to čistý tunel. Byla to rotující stěna z fialového ohně, černého světla a pokřivených hvězd. Okraje se divoce vlnily. Přitahovaly všechno v okolí.

Prostor kolem ní se choval nepřirozeně. Paprsky vzdálených sluncí se lámaly do nemožných úhlů. Některé hvězdy se protahovaly do tenkých světelných čar, jiné mizely úplně, jako by je někdo vymazával z existence. Temnota kolem víru nebyla obyčejnou tmou. Byla hlubší. Hustší. Připomínala inkoust rozlitý do samotné struktury reality.

Palubní senzory začaly poblikávat. Na monitorech se objevovaly nesmyslné hodnoty. Vzdálenosti se měnily každou vteřinou. Teplota kolísala. Časové ukazatele se na okamžik rozcházely, než se znovu synchronizovaly. Loď sténala pod tlakem gravitačních sil, které se přelévaly prostorem jako neviditelné vlny.

Ethan cítil, jak se mu svírá žaludek. Nešlo jen o strach. Bylo to něco hlubšího. Instinktivní odpor proti něčemu, co lidská mysl neměla spatřit. Červí díra nepůsobila jako přírodní jev. Vypadala spíš jako otevřená brána. Jako zranění, které se nikdy nezahojilo.

Kolem jejího okraje kroužily kusy hornin. Asteroidy velké jako města se otáčely v pomalém tanci smrti. Některé byly rozpálené do ruda, jiné pokrývala vrstva třpytivého ledu. Občas některý úlomek zmizel za zvlněnou hranicí víru a beze stopy se rozpadl v oslnivý záblesk. Nebo možná nezanikl. Možná jen odešel někam, kam lidské oči nedohlédly.

„Vidíte to?“ zašeptal Jack.

Na okamžik se v hlubinách červí díry cosi pohnulo.

Nebyl si jistý, jestli to skutečně viděl. Možná šlo jen o hru světla. Možná o deformaci prostoru. Přesto mu připadalo, že v rotujících vrstvách fialové záře zahlédl obrovský stín. Tvar tak rozměrný, že by pohltil celé planety. Obrys se objevil a vzápětí zmizel.

Ryan sevřel zbraň ještě pevněji. „Řekněte mi, že jsem to neviděl jen já.“

Nikdo neodpověděl.

Před lodí se rozprostírala propast mezi světy. Rotovala mlčky a majestátně. Její záře osvětlovala trup plavidla podivnými odstíny nachové a modré. Kov vypadal nemocně. Jako by stárnul přímo před očima.

Vesmír kolem se zdál mrtvý. Dokonce i hvězdy ustoupily do pozadí. Všechno pohlcovala přítomnost té věci. Obrovské anomálie zavěšené v nekonečné prázdnotě.

A ona rostla.

Pomalu. Téměř neznatelně.

Jako hladová tlama otevírající se do míst, kam nikdy neměla vést žádná cesta.

„Otoč to, Ethane!“ vykřikl kněz Gabriel Walsh.

„Nejde to!“ zařval Ethan. Svaly na rukou mu vyskočily. Ovládací sliz v jeho rukou vařil. „Gravitace nás drží. Táhne nás to dovnitř!“

„Do piče!“ ulevil si Ryan. „Zase jsme v prdeli!“

Loď dostala ránu. První náraz energetické vlny s nimi smýkl o stěny. Zvuk trupu připomínal skřípění zubů. Světla uvnitř kokpitu zhasla. Pak se rozsvítila krvavě rudou barvou.

„Držte se!“ křičel Ethan.

Vír se rozevřel. Černý chřtán pohltil celé plavidlo. Rychlost se stala nekonečnou. Čas přestal dávat smysl.

Pak to začalo. Červí díra nebyla prázdná. Byl to archiv vesmíru. Archiv, který explodoval přímo před jejich očima.

„Co to sakra je?“ ječel Jack. Tiskl se k podlaze.

Průzory lodi zaplavily obrazy. Prvním byl svět z tekutého skla. Obrovská planeta, kde místo moří tekla zelená zářivá hmota. Na hladině tančily geometrické útvary. Byly živé. Vnímali jejich křik. Nebyl to zvuk. Byl to psychický tlak, který jim rval hlavy.

„Bolí to!“ křičel Gabriel. Chytil se za spánky. „Slyším je! Oni pláčou!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Mušketýři III: Shledání .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.